

ת"פ 20746/03/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20746-03-13

בפני כבי השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פיכמן

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד איזנברג

הכרעת דין (עותק מותר בפרסום)

להסרת ספק:

אני אוסר פרסום שם וכל פרט מזהה אחר של הנאשם, של המתלונן ושל בני משפחותיהם, מחשש לזיהויו של הקטין המתלונן.

בכתב האיטום שהוגש במארכ 2013 הואשם הנאשם בביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע-עשרה שנה, לפי סעיף 348(א) בצירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אותן ביצע לפי הנטען במתלונן, הילד ש..יליד 2001. החל מספטמבר 2011 ועד לפברואר 2012.

רקע מוסכם והשתלשלות החקירה:

1. המתלונן נולד לאמו מיחסיה הקצרים עם חוקר המשטרה א. (להלן - החוקר), בהיות שניהם רווקים. הקשר נותק ובינתיים התחתן החוקר עם אחרת. חוקר זה, הוא שגבה את הודעתה השנייה של האם ביום 15.4.12, והקשר בין החוקר לבין האם והילד נודע רק בספטמבר 2013, בעת ראיון עם האם במשרדי הפרקליטות לקראת עדותה (נ/1, ת/14)^[1].
2. משנת 2003 הנאשם היה בן זוגה של אמו של המתלונן, ובשנת 2005 אף נישאו. הנאשם גידל את המתלונן כבנו לכל דבר, ובהמשך נולדו לנאשם ולאם שלושה ילדים משותפים - א. יליד 2003, מ. יליד 2008 ו ה. ילידת 2011. המשפחה התגוררה בדירה בעיר, כששלושת הבנים לנו יחד בחדר ילדים משותף.
3. תחילת מעורבותן של הרשויות בדיווח אנונימי לאל"י (האגודה להגנת הילד) שהפנתה את הדיווח ללשכה

עמוד 1

- לשירותים חברתיים במכתב מיום 23.1.12 (ת/5). על -בסיס הדיווח פנתה פקידת הסעד גב' נעה אילני למשטרה (ת/6). ביום 25.1.12 נשלחה פניית המשטרה להזמנת חקירת ילדים למתלונן (ת/12).
4. הילד נחקר חקירת ילדים ראשונה ב-1.3.12 (ת/1). באותו יום נחקרה גם האם, שהכחישה כל ידיעה או חשד (נ/2).
5. לאחר החקירה נפרדו בני הזוג, כשהאם והילדים עברו לגור בעיר בבית הורי האם. ב-15.4.12 מסרה האם תלונה במשטרת לעניין חשדה בפגיעה מינית של הנאשם בילד (נ/3).
6. התיק נסגר, ונפתח שוב לאחר שהילד נחקר לפי תלונתו של הנאשם מיום 14.6.12, שחשד שהסבתא (אמה של האם) מכה את הילד (ת/11): חוקר הילדים מר גלעד ברק חקר את הילד, שמיזמתו העלה את העניין כשנשאל "אם מישהו עשה משהו לא בסדר לגוף שלך" (ת/3, ת/3ב). החקירה התחדשה וסוף-דבר הוגש כתב האישום.

ההאשמה:

לטענת התביעה, במספר הזדמנויות לא ידוע החל מחודש ספטמבר 2011 ועד לחודש פברואר 2012 או סמוך לכך, היה הנאשם מפשיל את מכנסיו ותחתוניו של המתלונן, נוגע באבר מינו ומשפשף אותו בתנועות אוננות. במהלך ניהול המשפט התחוויר כי ההאשמה מתייחסת לאירועים שאירעו לפי הנטען בחדר הילדים בלילות ובסלון הדירה בימים.

הכפירה:

הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו, ומסר הסבר -

לעניין המקרים בלילה טען הנאשם שלעתים היה מתעורר ואז הולך לחדר הילדים לבדוק האם הילדים מ. וא. שנהגו להרטיב, יבשים או רטובים. בהזדמנויות אלו היה בודק גם את המתלונן, שגם הוא היה מרטיב, הגם שלעתים רחוקות. הבדיקה נעשתה על דרך העברת היד מעל המכנסיים של הילדים הישנים, כמובן ללא כוונת מין. לעניין המקרים בסלון טען הנאשם שאפשר והיה מדובר בשליחת יד במשובה, כשהמתלונן עבר בסמוך למקום ישיבתו, ומגע אקראי בילד, ללא כוונת מין.

הראיות:

חקירת ילדים ראשונה למתלונן, 1.3.12 (תמליל ותקליטור ת/1 ות/א1)^[2]:

התרשמות מהילד:

1. הילד נחקר בהיותו כמעט כבן 11, ובחקירתו בלטה דלות מסוימת, שאפיינה גם את חקירתו הנוספת ואת עדותו (להלן). דלות זו התבטאה במיוחד ביכולת מילולית ויכולת הבנה הנמוכים ביחס לגילו, בנוסף לבושה ומבוכה.
2. מאפיין חשוב נוסף לאופן מסירת הדברים הוא חוסר בפרטים - הילד מסר את פרטי הפגיעה הנטענת באופן כללי ומצומצם, כשהחוקרת התקשתה לדלות ממנו פרטים קונקרטיים. כתוצאה מכך לא יכלה החוקרת גב' הילה אבידב לקבוע את מהימנותו, אף שהתרשמה שלא מדובר במגמת הסתרה או שקר, אלא תופעות הנעוצות ביכולותיו של הילד ובמבוכתו (ת/1ב).
3. עם זאת, החוקרת ציינה מדדים התומכים במהימנות הילד ובעדותה אף הרחיבה לעניין זה: מסירת האשמה בתשובה לתשאול פתוח, ללא הכוונת החוקרת לאב או למעשים; העדרם של מאפיינים מוכרים לזיהום חקירתו, ובכלל זה האופן המהוסס והנבוך של מסירת העדות; העדרם של סימנים להשחרת פני הנאשם או לרגשות

שליליים כלפיו ונוכחותה של מגמת צמצום; תמימות וחוסר הבנה של טיבם (האפשרי) של המעשים עליהם הוא מספר, לרבות היעדרו של אוצר מילים תואם;

4. עוד ציינה החוקרת כי קשיי ההפרדה של האירועים זה מזה אינם נדירים בילדים קטנים או עם יכולות נמוכות, ומאפיינים פגיעה חוזרת ומתמשכת.

תכני העדות:

1. במענה לשאלה כללית בדבר "מישהו שנגע לך במקום לא צנוע בגוף" מסר הילד מיוזמתו שהנאשם נגע בו. כשהתבקש לפרט, סיפר על מגע ברגליים ודגדוג בגב, ונדרשות שאלות הבהרה וכיוון של החוקרת למקדו לעניין "המקומות הלא צנועים בגוף", שהם מקומות "שמכסים". הילד השיב במילים ספורות בכל פעם, הרבה לחזור בו - "התבלבלתי" - ותשובותיו היו מטושטשות, עד שבאמצע החקירה עברה החוקרת לגישה ישירה יותר (אך לא מדריכה) ואמרה לילד שהיא הבינה ש"יש מישהו בבית שעשה משהו לא בסדר לגוף שלך".
2. הילד ניסה לברר איך החוקרת יודעת, ואז אמר והצביע, שהנאשם נגע באבר מינו (בלשונו של הילד - המקום שאתו "עושים קטנים"^[3]) ודגדג אותו שם, יותר מפעם אחת. כשהילד התבקש להדגים את המגע הוא הדגים תנועות גירוד בירכו הימנית, סמוך למפשעה (דקה 36:00 בת/א1).
3. הילד השיב בחיוב לשתי השאלות, אם הדגדוג היה מעל או מתחת לבגדים, ומסר שזה קרה בשני אתרים בבית:
 - א. בחדרו של הילד, כשהנאשם מגיע באמצע הלילה, מדגדג את הילד, והילד מתעורר ואומר לו להפסיק, ואז הנאשם הולך והילד נרדם שוב. המגע הזה נעשה מעל הבגדים, וכששני אחיו של הילד ישנים;
 - ב. בסלון, שגם שם מדגדג הנאשם את הילד באבר מינו, כשהילד יושב על הספה. קשה להבין אם המגע נעשה מעל או מתחת לבגדים, לנוכח תשובות דלות וסותרות של הילד, אך לבסוף אמר הילד שהנאשם מדגדג אותו מתחת לתחתוניו, "רק מדגדג והולך", ואומר שמתחת לבגדים נגע בו הנאשם רק בסלון. זה קורה כשהם לבדם בסלון. זה קרה יותר מפעם אחת. הילד הדגים והצביע על אבר מינו, אותו הוא מכנה "קטנים" (דקה 43:45 בת/א1);
4. הילד שלל צורות מגע או חשיפה אחרות שהציעה בפניו החוקרת, או אפשרות של מגע מסוג זה של הנאשם באחיו האחרים.
5. לדברי הילד, עליהם חזר, המגע האחרון מסוג זה ארע כחודש לפני החקירה, ובאותה תקופה סיפר לאמו על הנגיעות והיא אמרה לנאשם שלא יגע בו יותר.

חקירת ילדים שניה למתלון, 27.6.12 (תמליל ותקליטור ת/3 ות/א3):

התרשמות מהילד:

כבחקירה קודמת, הילד השתהה בתשובותיו, ענה במילים ספורות תשובות דלות ולא ברורות וקשה היה לחלץ מידע, אלא בשאלות ישירות וחוזרות, כשגם עליהן נמסר מידע מצומצם ולעתים סותר. הילד הרבה להשיב שהוא "לא יודע", שתק, וניכרו עליו סימני עייפות ומבוכה. על-אף סימנים לאמינות דבריו של הילד, התקשה החוקר מר גלעד ברק לקבוע מהימנותו, לנוכח מיעוט הפרטים שמסר (ת/ב3).

תכני העדות:

1. להזכיר, כי החוקר מר ברק הגיע לחקור על אלימות נטענת של הסבתא כלפי הילד, וכלל לא היה מודע לחקירה קודמת בחשד למעשים מיניים של הנאשם כלפי הילד. העניין הועלה על ידי הילד עצמו שבמענה לשאלה "האם מישהו עשה משהו לא בסדר לגוף שלך" ענה שהנאשם "נגע לי במקומות המכוסים... שישנתי". הילד כינה

- מפורשות את המקום בו נגע בו הנאשם - "בולבול" ואמר שהנאשם נגע לו רק שם ובגב.
2. הילד לא זכר זמנים, לא מועד תחילת המעשים ולא מועד סיומם, אך ידע לומר שהיה מעשה "השנה", כלומר במהלך שנת הלימודים הנוכחית (2011-2012). זה קרה בחדר הילדים ובסלון, כשהפעם האחרונה בחדר הילדים - הנאשם נגע באבר מינו והוא התעורר, כשהנאשם היה ליד מיטתו. לשאלות החוקר השיב הילד שהרגיש במעשיו של הנאשם עוד קודם להתעוררות מלאה, כי "הייתי ער קצת גם. אבל גם הרגשתי", ובהמשך גם חזר ואמר "לא חלמתי. זה אמתי".
 3. החוקר שאל לגבי הבגדים והילד השיב שהיו עליו, אך כשהחוקר הקשה כיצד נגע הנאשם באבר מינו של הילד אם הוא היה לבוש, אמר הילד שהנאשם הוריד את מכנסיו. במענה לשאלה ישירה לעניין התחתונים, אמר הילד שהנאשם הסיר גם את תחתוניו.
 4. נדרשה עוד הכוונה של החוקר לעניין צורת הנגיעה והילד אמר שהנאשם "משך בבולבול" - להדגיש, שהילד הדגים לבקשת החוקר והציג תנועות אוננות ברורות, לפיתה בכף היד ותנועה למעלה ולמטה (דקה 27:00 בת/3א), תוך שברור שהוא אינו מבין את משמעות התנועה ואינו יודע לכנותה בשם. לאחר מכן היה הנאשם הולך והנאשם היה לובש את תחתוניו ומכנסיו. זה קרה כשהאחים הקטנים ישנו.
 5. לגבי מגעים בסלון, סיפר הילד שהוא עצמו שכב על הספה על גבו, והנאשם ישב על הספה. הנאשם נגע לו "בבולבול", מבלי שהסיר את בגדיו, אך לאחר שהפשיל את מכנסיו (מדגים, דקה 43:00 בת/3א). זה קרה כשאיש לא היה בסלון, ובשנת הלימודים הנוכחית.
 6. הילד שלל הצעת החוקר למגעים אחרים, בו או בבן משפחה אחר. לדבריו, בהתחלה הוא לא סיפר לאמו כי "שכחתי כל הזמן להגיד לאמא". לבסוף סיפר לה שהנאשם נוגע בו והיא אמרה שתטפל בזה, "אבל בסוף זה לא קרה" והוא לא סיפר למישהו אחר.

חקירה שלישית למתלונן, 12.2.13 (ת/13):

חקירה זו נועדה לקבוע אם הילד יוכל להעיד בבית המשפט, ונערכה ע"י החוקר מר גלעד ברק, שלא זכר שכבר חקר בעבר את הילד. הילד מסר שמאז חקירתו הוא לא מדבר עם הנאשם והנאשם לא ניסה לדבר איתו. כבחקירות קודמות, בלטו חוסר נקמנות וחוסר עניין של הילד בהליך נגד הנאשם או בענישתו.

עדות המתלונן בבית המשפט, 27.5.13:

1. הילד העיד בבית המשפט בהיותו כבן 12, בהסכמת חוקרת ילדים שנכחה באולם. תשובותיו של הילד היו קצרות ובעדותו נכרו ובלטו מאפייני חקירותיו, כמתואר לעיל. המתלונן הדגים תנועות ומעשים, כמתואר להלן.
2. יחסו לנאשם: הילד סיפר שכיום הנאשם בשבילו הוא "כלום" אבל שבעבר חשב שהוא אביו. רק מספר חודשים לפני העדות אמרה לו אמו שהנאשם אינו אביו, לאחר שהילד פגש את החוקר והרגיש שהוא אביו, בשל ניסיונו של החוקר להתקרב אליו (הקשר עם החוקר חדל כליל לאחר שתי פגישות). בעת העדות מסר הילד שהוא מרגיש שמה שקרה היה "לא בסדר... לא נעים... אסור לעשות דבר כזה... הרגשתי כואב כי הוא היה מושך לי את זה... וכלפי זה הרגשתי לא טוב".
3. היחסים בין הנאשם והאם: הנאשם היו מרבים לריב, אך הילד לא שמע או לא זכר, שהאם איימה להזמין משטרה.
4. זמנים: הילד מסר שהמעשים נעשו "כשהייתי קטן" בכתה ד' או ה'.
5. המעשים במיטה: הילד מסר שפעם אחת בלילה העיר אותו הנאשם, הסיר לו את המכנסים ואמר לו לישון בלי מכנסים. הילד ישן בלי תחתונים. הנאשם נגע באבר מינו במשיכה ומישוש (הילד הדגים תנועות עיסוי ומשיכה באגרופו, ע' 10 לפרוטוקול). עוד הדגים הילד כיצד הנאשם היה מכניס ידו מתחת למכנסיו ונוגע באבר מינו (ע' 12). מעשים כאלו קרו מספר פעמים. הילד חש במעשיו של הנאשם וגם ראה אותם, והנאשם היה

- מלווה את מעשיו במילים "פצ'וצו', בולבולי" ועוד. הילד מסר שהיה מתעורר ממעשיו של הנאשם שהיה מפשיל או מוריד את מכנסיו, אך מסר גם תשובות שונות - שעוד טרם נרדם, או שכבר התעורר בבוקר.
6. המעשים בסלון: נדרשו ריענון זכרונו של הילד מחקירתו הראשונה (ת/1) ושאלה ישירה, כדי לחלץ מהילד אמירה לפיה הנאשם "היה נוגע לי" על הספה בסלון, אך פרט לכך לא זכר הילד דבר. החשיפה: הילד אמר לאמו שהנאשם "נוגע לי בבולבול" והיא אמרה שתדבר עם הנאשם. הילד לא שמע אותם מדברים על זה ואינו יודע אם האם אכן שוחחה עם הנאשם.
7. התייחסות לגרסת הנאשם: הילד אישר שאחיו עדיין מרטיבים מדי פעם, ושגם הוא הרטיב בעבר במיטה ואולי גם בכתה ה'. הילד לא ידע או לא זכר, אם הנאשם והאם היו קמים בלילה להחליף בגדים לאח הקטן שהרטיב או לבדוק אם מי מהילדים הרטיב. לדבריו, יכול להיות שהנאשם היה בודק לראות אם הרטיב ומוריד לו את המכנסיים, אך הוא הכחיש שהנאשם היה נוגע בו כדי לבדוק אם הרטיב או החליף לו מכנסיים. לשאלה בחקירה חוזרת, אם יכול להיות שהנאשם לא "משך בבולבול" אלא רק בא לבדוק אם הרטיב ואולי נגע בטעות באבר מינו, ענה הילד שהוא לא יודע.
8. ידיעה על הרשעת הנאשם בפגיעות מיניות בילדים בעבר: הילד שלל אפשרות שסבתו סיפרה לו על כך, ואישר שהאם סיפרה לו שהנאשם נגע בילדים אחרים, אחרי שהוא עצמו סיפר לה שהנאשם נגע בו, במהלך השנה (2013).
9. זיכרון המעשים: לדברי הילד, בחקירתו זכר יותר טוב, בשל חלוף הזמן. בעת העדות הוא זכר "ככה ככה".
10. אפשרות לזיהום חקירתו: הילד הכחיש שאמו שוחחה אתו על נושא העדות קודם לעדותו.

עדות האם:

1. התרשמות כללית: בעדותה של האם, ובמיוחד בחקירה הנגדית הנמרצת, התגלו שקרים, שכחה תמוהה ואי-דיוקים מכוונים בדבריה לחוקרי המשטרה, לבית המשפט למשפחה ולגורמים נוספים. העדה לא יכלה להסביר קיומם של אלו באופן מניח את הדעת, ולגבי חלקם אף הודתה. תופעות אלו פוגעות חמורות במשקל עדותה של האם, אך אין טעם במנייתן של אלו כיון שלא אבסס כל ממצא מפליל על דברי האם לבדם. בנוסף, לא אתייחס כלל ל"תוספות" בעדותה שלא נזכרו בכתב האישום.
2. ערך העדות: על-אף ערכה המוגבל של עדות האם, מצטרפת היא לדברי הילד ואף לדברי הנאשם בעניינים מסוימים ותומכת בהם - אמונתו של הילד בכך שהנאשם הוא אביו; חוסר ידיעתו של הילד על הרשעותיו הקודמות של הנאשם ונטייתו הפדופילית, קודם לחשיפת המעשים; תלונת הילד בפני האם, מיזמתו, ש"אבא נוגע לי באיבר (או ב"בולבולי"); מחדלה של האם מלהתלונן במשטרה או בפני גורמי הרווחה ואי-רצונה בכך, עד שאחות הנאשם נטלה את היוזמה ודיווחה לאל"י^[4]; והמשך הכחשתה את המעשים גם לאחר תחילתה של החקירה המשטרית;

הרשעותיו הקודמות של הנאשם - "מעשים דומים":

1. הדוקטרינה של "מעשים דומים" נשאבה למשפט הישראלי לפני שנים רבות, וראו ההלכה המנחה שנקבעה בע"פ 265/64 שיוביץ נ' היו"מ (1965) ובוססה שוב ושוב, תוך השפעת התפתחויות שבדין האמריקאי (כפי שנאמר בע"פ 411/04 טטרו נ' מ.י. (2006) בסעיף 13). בתמצית, "עדות בדבר מעשים דומים" נועדה להוכיח את קיומה של מחשבה פלילית, בשונה ממעשה -אקראי או מעשה שבתום-לב, כאשר זהות המבצע ועצם ביצוע המעשה אינם שנויים במחלוקת. כמעט מאליו יובן, שדוקטרינה זו שימשה גם לעניין עבירות מין. לדוגמה ראו ע"פ 7024/93 פלח נ' מ.י. (1995), שם הסתמך בית המשפט העליון על דוקטרינה זו, בין יתר הראיות,

- כראיה לכך שמעשים מיניים שביצע נאשם בנפגעות היו אכן מעשי עבירה ולא מעשים שבתום - לב.
2. ראיה לענין "מעשים דומים" אינה צריכה לעמוד בכללים המחמירים שנקבעו ביחס ל"עדות שיטה" שמטרתה לשמש לזיהוי הנאשם. זה מכבר נקבע, כי לא ניתן ואף אין צורך בקביעת קריטריונים ברורים, גורפים ונוקשים בסוגיה זו (וראו ע"פ 5385/13 פלוני נ' מ.י. (2013) בסעיף 37; ע"פ 9657/05 פלוני נ' מ.י. (2009) בסעיף 23; ע"פ 854/04 פלוני נ' מ.י. (2005) בסעיף 19; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מ.י. (2004) בסעיף 12; ע"פ 4721/99 פלוני נ' מ.י. (1999), בדברי הש' דורנר; ע"פ 3049/94 פלוני נ' מ.י. (1995), בסעיף 5 לדברי הש' בך; ע"פ 4009/90 מ.י. נ' פלוני (1993), סעיפים 9-8 לדעת הרוב מפי הש' גולדברג):
 - א. ראשית, די בכך שהראיה מצביעה על נטייה של הנאשם לביצוע המעשה ודי ב"קווי דמיון כלליים";
 - ב. שנית, משקל הראיה נבחן בהקשר ליתר הראיות;
 3. ההלכה הפסוקה - לרבות האסמכתאות הנ"ל - קובעת כי ראיה מסוג זה יכולה לשמש גם סיוע במקום בו נדרשת תמיכה מסוג זה לראיה העיקרית.
 4. במקרה דנן כוחה של הלכה זו יפה במיוחד, שכן הנאשם הורשע בריבוי מעשים מגונים בקטינים, באופן המעיד על נטייה פדופילית מושרשת, עוצמתית וארוכת שנים, שהיתה עמידה בפני ניסיונות טיפול ואמצעים

עונשיים^[5]:

- א. במהלך השנים 1997-1998, במספר רב של הזדמנויות, נהג הנאשם לגעת באברי מינם של קטינים מתחת לגיל 14 ולמשש אותם, וכן היה מחכך את אבר מינו באברי מינם. בנוסף לאמור לעיל, הורשע הנאשם בביצוע מעשים דוגמת אלו בשישה קטינים בני 11 וחצי עד 13 שנה. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ונגזר עליו עונש של 50 חודשי מאסר, בת"פ (שלום ת"א) 9305/98 מיום 1.3.00 (ת/15);
- ב. בנובמבר 2005, כשהזדמן לתקן תנור בביתה של משפחה, שכנע את הילד, כבן 13, להיכנס עמו לבד לחדר, ושם נגע מספר פעמים באבר מינו של הקטין ולבסוף השכיבו עליו והתחכך בו. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ונגזרו עליו עונש של 20 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי, בת"פ (ראשל"צ) 5411/05 מיום 4.4.06 (ת/16);
5. בנוסף, הנאשם עצמו הודה פעמים רבות בקיומה של משיכה לנערים, תוך שהוא מביע רצון פורמאלי לטיפול, אך אינו מתמיד בו. כך, עוד טרם תחילתה של הפרשה דנן (מכתב מ-22.9.11, ת/17);
6. אני מוצא אפוא כי ביצועם של מעשים אלו, הדומים למעשי המימוש והאוננות אותם ביצע הנאשם לפי הנטען במתלונן, הינו בעל ערך ראייתי משמעותי, הרלוונטי ביותר לטענתו בדבר היותם של המעשים מעשים שבתום-לב - נטייתו המוכחת של הנאשם למימוש תאוותיו הפדופיליות מעמידה באור חשוד את הטענה בדבר היות הנגיעות בחלצי הילד נגיעות תמימות, בדיקת רטיבות או מעשה לצון.

אמרות הנאשם לגורמי טיפול:

1. לאחר הדיווח האנונימי לאל"י שהועבר לשירותי הרווחה (ת/5, ת/6), נכנסו שירותי הרווחה לפעולה נמרצת, עקב מהות העניין ועקב היותו של הנאשם עבריין מין מורשע. חרדתם של הגורמים הרלוונטיים הופגנה במכתביהן של עו"ס ענת כהן קאשי, רכזת עו"ס לחוק הנוער, ועו"ס כרמית גל יוספי, עו"ס המשפחה, מה-24.4.12 ומה-31.5.12 (ת/7, ת/8). חששות שונים הביעה גם הקרימינולוגית הקלינית גב' שרון לסר ישראל, שהנחתה קבוצה טיפולית לעברייני מין, בה חזר הנאשם להשתתף בינואר 2012 (מכתב מיום 25.3.12, ת/18).
2. בטיפול בנאשם ובמשפחה עורבו גורמים שונים, שבפניהם הודה הנאשם, באופן חלקי או מלא, בביצוע

מעשים בילד ובמשיכה מינית כלפיו^[6]:

א. ב-12.1.12 שב הנאשם להשתתף בקבוצה הטיפולית באברבנאל, שיתף באופי הפגיעות בילד "ובאופן פורמאלי לוקח אחריות על מעשיו". המסרים שהעביר הנאשם היו אמביוולנטיים - מחד גיסא הודה בביצוע מעשים מיניים ובמשיכה מינית כלפי הילד והצהיר על מוכנות לטיפול, אך מנגד שלל מעשים ומשיכה כיום (ינואר - מרס 2012). הנאשם גם הסתיר עובדות חשובות, כגון היותו של הילד בנו החורג. הנאשם היה אמביוולנטי ביחסו לטיפול - מחד גיסא נכונות מובעת לשיתוף פעולה (שנבעה לדעת גב' לסר משיקולי תועלת של חרדה מעונש) ומאידך גיסא הבעת רצון למלחמה משפטית במערכת הרווחה (מכתב מה-25.3.12, ת/18; מכתב מה-4.6.12, ת/20).

ב. ב-4.3.12 אמר הנאשם שאמנם היה נוגע - לעתים נדירות - באברו של הילד, אך זאת בלצון, כפי שהיו עושות לו דודותיו בילדותו, באמרו "איך גדלת". לדבריו, זה היה קורה בסוף שנת 2011. הנאשם נקט בבירור גישה מניפולטיבית, של הודאה בבעיה ("יודע שרק הוא אשם") והסכמה לטיפול, ואתה גם הכחשה. העו"ס הבהירו לנאשם שנשקלת הוצאת הילדים מהבית לשם הגנה עליהם (ת/19א, ת/8).
ג. בחודש מארס 2012, בשיחות שנערכו עם הקרימינולוגית מירי פרוימוביץ', הודה הנאשם במשיכה מינית כלפי הילד ובקשיי שליטה בדחפים אלו (ת/20).

ד. ב-6.3.12 אמר הנאשם שלקרימינולוגית מירי פרוימוביץ' אמר את האמת ושהוא "מרגיש לא טוב עם עצמו" (ת/19ט).

ה. ב-7.3.12 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא שוקל להסכים לזריקת "סירוס כימי". לדבריו, הנגיעות בילד היו לפני שיבתו לקבוצה, והוא לא פרש זאת כפגיעה (ת/19ג).
ו. ב-8.3.12 דיווח הנאשם על הפגיעה בילד ואמר שזה קרה אחת לשבועיים בערך, עד להצטרפותו.

לקבוצה (ינואר 2012) תוך שהקפיד שאשתו לא תהיה נוכחת (בקבוצה הטיפולית, ת/22)^[7].

ז. ב-12.3.12 נערכה ישיבה של ועדת החלטה בשיתוף כל הגורמים המטפלים ובנוכחות הנאשם והאם. בישיבה זו הושגה הסכמה בדבר הרחקת הנאשם מהבית, שבהמשך לא כובדה על ידי הנאשם והאם. בישיבה זו מדבר הנאשם על טיפול תרופתי ומבקש הזדמנות (נ/5).

ח. ב-27.3.12 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא מעוניין בזריקה כדי שלא יסכן את הילדים ויוכל לשוב הביתה. הנאשם שב ואמר ש"מה ש[הילד] סיפר זה נכון אבל לא היתה שום מטרה לתקוף אותו מינית, שיחק אתו" (ת/19ד).

ט. ב-29.3.12 אמר הנאשם שיעבור "סירוס כימי" וסיפר שיש לו עו"ד פרטי ושילחם בהרחקתו מילדיו (ת/23, עי 100).

י. ב-2.4.12 אמר הנאשם שהוא יאמר בדיון בבית המשפט שהוא חף מפשע ושגורמי הרווחה נטפלים אליו (ת/23, עי 106).

יא. ב-18.4.12 חדל הנאשם מלהגיע לקבוצה הטיפולית באברבנאל (ת/23, עי 116).

יב. ב-22.4.12 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא אכן נמשך לילד אך לא ביצע שום עבירה, "רק בדק לו שיחק לו באיבר כמו ששיחקו אתו כשהיה קטן כדי להראות יהנה גדלתי" הנאשם נע בין הצהרות בדבר רצון בטיפול ובשיתוף פעולה לבין עוינות לגורמי הטיפול ורצון להילחם בהאשמות (ת/21).

3. מעדויות נשות הטיפול בבית המשפט ניתן היה ללמוד בבירור את אלו:

א. בהתייחסותו של הנאשם לחשדות חלו שינויים - לאחר החקירה היה נראה שהוא מפחית במשמעות המעשים, לאחר מכן טען לנטילת אחריות ולעניין בטיפול, ולאחר מכן החל להכחיש את הפגיעה והפסיק את

הטיפול (עדויות גל יוספי, קאשי, לסר ישראל ופרוימוביץ');

- ב. עובדות הרווחה, מטעמים מקצועיים טיפוליים, התייחסו לדיווח כאל דיווח אמת המצריך התייחסות טיפולית, מבלי שביקשו לבחון אמיתותו בכלים חקירתיים- משטרתיים (עדויות גל יוספי, קאשי ולסר ישראל);
- ג. נאמר לנאשם ולאם שעל הנאשם להתגייס לטיפול, שכן אם יתרשמו גורמי הרווחה שהילדים נמצאים בסיכון - הם יפנו לבית המשפט לנוער ויבקשו את הרחקת הנאשם או הוצאת הילדים מהבית, כך שהנאשם ינותק מילדיו (עדויות גל יוספי וקאשי);
- ד. כך נאמר לנאשם בהזדמנויות שונות וגם בוועדת ההחלטה ב-12.3.12, בה האווירה יכלה להיחשב כמאיימת (עדות קאשי, ע' 89 לפרוטוקול; נ/5);

גרסת הנאשם:

הודעתו הראשונה של הנאשם, מיום 1.3.12, נגבתה לאחר התייעצות עם סניגור ציבורי. הנאשם כפר במיוחס לו והסביר שהוא נוגע באיבר מינו של הילד "על הבגדים, בצורה הומוריסטית, לא במישוש או בדברים כאלה, בלי קונוטציה מינית", זה יכול להיות מגע או מכה כשהילד עובר בסמוך, והכל "בגדר צחוק". כשנשאל הנאשם ישירות לגבי נגיעות בלילה, משיב הנאשם שמדובר במגע במכנסיים ולא באבר המין, במסגרת בדיקת הרטבה לכל הילדים - העברת יד על המכנסיים, מבלי להתעכב על החלציים. לדברי הנאשם, "זה די נדיר" שהילד, כבן 11, עוד מרטיב. הנאשם הכחיש שהילד ביקש ממנו להפסיק, וטען שהילד אמר "אל תדאג, אני לא עשיתי פיפי". בנוסף, אישר הנאשם שהוא נ דגדג את הילד, אך ללא כל הקשר מיני (ת/10).

הודעתו השנייה של הנאשם, מיום 14.6.12, נגבתה כשהגיע להתלונן על אלימות של משפחת האם נגד הילדים (ת/11).

עדותו של הנאשם בבית המשפט:

1. בעדותו חזר הנאשם על גרסתו, לפיה המעשים ביום היו מעשי משובה ולצון, והמעשים בלילה היו בדיקות תמימות להרטבה.
2. לדבריו, נקלע הנאשם למערבולת והיה קרבן לאיומים ברורים של רשויות הרווחה, לפיהם אם לא יודה ויטול אחריות, כתנאי לטיפול - יילקחו הילדים ממנו ומהאם. האיומים היו חוזרים וקונקרטיים, תוך הבהרה שנסות הטיפול מתואמות ביניהן ויודעות מה אומר הנאשם בכל מקום. הנאשם ידע שמצבו בכי רע, לנוכח עברו, והבין שאם לא יעשה כרצונו, ימומש האיום. לכן אמר הנאשם את שאמר, וגם בדה את הסיפור עם דודותיו שהיו כביכול נוגעות באבר מינו בילדותו. מכיוון שגם ההודאה הראשונה לא סיפקה את נשות הטיפול, נאלץ הנאשם לשוב ולהודות באופנים שונים גם בהמשך. הגיעו הדברים לכך שהנאשם ביקש זריקת 'סירוס כימי'.
3. לגבי האמירות המפורשות בקבוצה הטיפולית ביום 8.3.12 (ת/22) טען הנאשם שההודאה נכפתה עליו על-ידי גב' לסר ישראל, שלא נתנה לו כל ברירה אמיתית, והוא הבין שאם לא יודה, יסולק מהקבוצה ומהטיפול והילדים יילקחו ממנו. בתיאוריו של הנאשם, במיוחד כשהוקף בשאלות בחקירה הנגדית, הלכו והחמירו התיאורים של האיומים עד ל"אימה ודפקה על השולחן" (ע' 125).
4. הנאשם לא ידע להסביר, מדוע לא נחקרה כלל גב' לסר ישראל על מהלך הדברים בפגישת הקבוצה ב-8.3.12, בה התוודה -כביכול בפרטים מפורשים על מעשיו. זאת, לנוכח תיאור צבעוני ומפורט של מהות

- הלחץ ונטילת הברירה ממנו באותה פגישה. לבסוף הודה הנאשם שאולי כלל לא סיפר לסניגור על כך (ע' 129).
5. הנאשם לא לקח עו"ד בשלב זה וגם לקראת ועדת ההחלטה, כי חשש שזה ירגיז יותר את נשות הטיפול. בוועדה חש הנאשם שהוא נתון באיומים ובלחצים.
6. לדברי הנאשם, בהמשך "נכנס עו"ד לתמונה" ואז החליט להשיב מלחמה שעה, וגם עזב את הטיפול שלא היה בעיניו אלא חקירה.
7. בנוסף, פיזר הנאשם השערות ורמזים, כביכול שינה הילד התנהגותו ויחסו כלפיו לפני הדיווח. לדברים אלו אין כל בסיס, אפילו לא לדברי הנאשם. ברור כי לא באו דברים אלה כדי להסביר מניע לכאורי לתלונה - שלא בוסס כלל (פרוטוקול, ע', ע' 110-117109).
8. כשנשאל הנאשם לפרטי המעשים בלילה בחקירתו הנגדית, היו דבריו מעורפלים מאוד, אך ככלל טען הנאשם שמדובר היה ב"נגיעה מאוד חלשה, על גבול הליטוף". לגבי המעשים ביום, טען הנאשם שלמעשה לא היה מדובר כלל בנגיעות, ועל-כך שב ועמד - אמנם היה שולח ידו אל הילד לכיוון אבר המין במשובה, אך לא נוגע בו.
9. גם בנוגע למשיכתו המינית לנערים, נסוג הנאשם מהצהרות עבר, מהן שנמסרו עוד קודם לפרשה הנוכחית. בין היתר נסוג בו מאמרותיו לפיהן נמשך לילד (ע' 114). הנאשם התקשה להסביר מדוע חזר והתוודה על משיכתו לנערים בפני נשות טיפול, גם לאחר שניהל מאבק בסיוע עו"ד (ע' 129-130).

דיון ומסקנות:

גרסת המתלונן:

1. תיאוריו של הילד לוקים בהיעדר פירוט, בלבול ושכחה. התרשמתי כי תופעות אלו אינן מעידות כלל כי מדובר בסיפור בדוי או מדומיין, אלא הן נובעות משני אלו:
- א. מאפייני האישיותיים והקוגניטיביים של הילד, שהנו דל ומופנם;
- ב. מאפייני המעשים, שהילד התקשה להבינם ולמללם, כשאינן ברשותו אף את המושגים הרלוונטיים;
- דווקא בשל מאפיינים אלו של הילד ושל תיאוריו, מצאתי כי אין כלל חשש להיות הסיפור בדוי, בין אם משונן לילד על ידי אחר תוך זיהום חקירתי, ובין אם מדומיין מסיבה לא ידועה על ידי הילד עצמו. קשה להניח כי ילד זה יכול היה להגות את הסיפור ולהעביר אותו, כפי שהעביר. כחוקרי הילדים ומטעמים דומים, הסקתי את היעדרם של מניעי העללה או זיהום חקירתי, לנוכח התרשמותי הישירה מהילד בעדותו ומתיעוד חקירותיו.
- כידוע, נאשם אינו חייב לספק מניע המסביר מדוע מבקש עד תביעה להעליל עליו, שהרי די בהוכחת קיומו של ספק סביר העולה מחומר הראיות על מנת להביא לזיכויו. יחד עם זאת, אך טבעי הוא שהשופט היושב בדיון יבחן מדוע ימציא מתלונן תלונה כוזבת כלפי נאשם. במצב בו הציע נאשם הסבר כלשהו לתלונה שהוגשה, אין די בהעלאת הסבר תיאורטי בעלמא - על ההסבר לעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר ולהתיישב עם יתר הראיות בפרשה, כדי שיהיה בכוחו לעורר את הספק הנדרש לזיכויו של הנאשם (ע"פ 7653/11 פלוני נ' מ.י. (2012) ; ע"פ 993/00 נור נ' מ.י. (2002)). הסבר כזה לא נמצא בתיקנו.
- התנהגות האם לאורך הזמן אינה תומכת במסקנה שהאם החדירה לילד רעיונות שווא בדבר פגיעה מינית, ולמעשה - ההיפך הוא הנכון. האם התעלמה מדברי הילד וגם בהמשך הכחישה את הפגיעה, בהתנהגות פסיבית ובשקרים של-ממש.
- ילד זה לא יכול היה לבדות את אותה תנועת אוננות ברורה אותה הציג בחקירתו השנייה (דקה 27:00

בת/3א). לא מדובר עוד במילה זו או אחרת, בתיאור דו-משמעי או מעורפל, וכדומה - מדובר במעשה חד משמעי, שהילד התם אף אינו יודע את משמעותו או לכנותו בשם. הילד גם סיפר שהמעשים הכאיבו לו, תיאור חושי ברור.

בנוסף לאלה, יש לציין שהילד העלה מיוזמתו את עניין הפגיעה בו בשתי חקירותיו, כאשר בחקירה השנייה אף הפתיע בכך את החוקר.

הילד נשאל בחקירתו החוזרת האם אפשר ומעשי הנאשם בלילה נועדו לבדוק אם הרטיב והמגע בו היה בטעות. בתום ובכנות (ובתשישות ניכרת) השיב הילד ש"אני לא יודע". ברור שהילד לא יכול היה לרדת לצפונות נפשו של הנאשם ולעמוד על מניעי מעשיו המוזרים מבחינתו, ותשובתו זו אינה מעלה ואינה מורידה. לפיכך אני מוצא כי עדותו של הילד ראויה לאמון ועל אף פגמיה, ניתן לקבוע על סמכה ממצאים הברורים דיים - הן לעצם ביצוע המעשים, הן לטיבם ולאופיים, והן לתקופת הזמן של התרחשותם.

אמרות הנאשם:

עדותו של הנאשם התאפיינה בריבוי מלל ממסך, שבו הכביר הנאשם פרטים - כאשר לא ניתן הסבר מדוע לא נחקרו העדים על חלק מפרטים מרכזיים אלו. עוד ניסה הנאשם לערפל או לסגת ממשמעות דברים שאמר בהזדמנויות קודמות.

יש לקבל את דברי הנאשם, לפיהם חש איום בהרחקת ילדיו על-ידי רשויות הרווחה, כפי שנאמר לו

במפורש. עם זאת, אני דוחה לחלוטין את טענתו, שאמרותיו המפלילות נאמרו בשל 'איומים' אלו:

א. הנאשם ידע היטב מניסיונו, שמשמעות הודאתו תהא מאסר וגם ניתוק מילדיו. לא ניתן כל הסבר הגיוני

או סביר, מדוע בחר הנאשם להתמודד עם האשמות אלו דווקא בהודאה שהחמירה את מצבו;

ב. הודאות הנאשם אינן משקפות כלל וכלל תודעה של מאוים, המשליך פתותי מידע לרודפיו כדי להינצל

מפגיעתם - יש בהן הודאות מעובות-מידע, לרבות הפנייה להיסטוריה משפחתית קשה^[8]; יש בהן הודאות ובהן פרטי הפגיעות; יש בהן הודאות שאחרי כניסתו של עו"ד לתמונה וניהול מאבק; ואין בהן כמעט הודאות 'מתמסרות', אלא כמעט כולן הודאות מסויגות, תוך שיח מניפולטיבי במובהק;

ג. הודאת הנאשם בפני הקבוצה הטיפולית ביום 8.3.12 (ת/22) הנה ראייה מרכזית, בהיותה הודאה לא-מסויגת ובה פרטים קונקרטיים. הנאשם, שהראה בעדותו בקיאות והבנה בתיק, לא יכול היה להסביר מדוע דווקא ראייה זו לא אותגרה בחקירה נגדית של גב' לסר ישראל (אף על-דרך השבתה לדוכן העדים) אלא הוגשה בהסכמה. לבסוף נאלץ הנאשם להודות ש"אולי" לא סיפר לסנגורו על הלחצים שהופעלו עליו

כביכול להודות כאמור. גרסה כבושה ומאוחרת זו תידחה לחלוטין^[9];

ד. אני מוצא אפוא כי יש לתת להודאות הנאשם את מלוא המשקל, ובמיוחד להודאתו הנ"ל, ת/22;

דחיית גרסת הנאשם בדבר יתום לבי:

עיקר גרסתו של הנאשם, גם לאחר ריכוכה הנוסף בבית המשפט, הינו להיעדר כוונה מינית במעשיו. גרסה

זו תידחה לחלוטין:

א. עדותו של הילד היתה ברורה מאוד לעניין טיב המגעים ונלוו אליה הדגמות ברורות, כמתואר לעיל. אין כל דרך ליישב את תיאורו של הילד עם ספק נגיעה 'על גבול הליטוף' בשעות הלילה ועם היעדרו של מגע בשעות היום;

ב. טיבם החשוד (בלשון המעטה) של המעשים מצטרף לנטייתו הידועה של הנאשם, ויפה כוחה של הלכת "המעשים הדומים" כדי לסתור ולדחות את טענת הנאשם בדבר משמעות תמימה של המעשים, כפי שפורט לעיל;

ג. אם יש צורך לומר, עדותו של הנאשם לא עוררה אמון כלל, וכך גם לעניין טענתו לתום לב במעשיו;

סוף דבר:

עדותו של הילד איננה ראייה יחידה. אליה מצטרפות הודאות החוץ של הנאשם, ובפרט זו הבלתי-מסויגת מיום 8.3.12 (ת/22). אף אם נראה את עדות הילד כראיה יחידה, נהנית היא מתמיכות חזקות, כדי סיוע, הן בדמות הודאות החוץ של הנאשם והן בנטייתו למעשים דומים. צבר הראיות - גרסת הילד, הודאות החוץ של הנאשם ונטייתו למעשים דומים - מעמיד תשתית איתנה מעבר לספק סביר להרשעת הנאשם, משדחיתי את גרסתו כלא אמינה. אני קובע אפוא, כי הנאשם אכן נהג לגעת בידו באבר מינו של הקטין, במספר הזדמנויות לא ידוע, כשבין הזדמנויות אלו היו גם מגעים ללא חציצת הבגדים ואף תוך ביצוע תנועות אוננות, וזאת לשם גירוי וסיפוק מיניים. מחמת הזהירות, יש לצמצם את תקופת ביצוע המעשים במעט, לפי הודאת החוץ של הנאשם שאינה סותרת את הערכת הילד, ולקבוע כי תמה במחצית חודש ינואר 2012 ולא בחודש פברואר.

אני מרשיע אפוא את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, ריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 348(א) בצירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

לבירור עיקרי המחלוקת;

תוצרי חקירות הילדים הוגשו בהסכמה. אזכיר, שעל-אף עדותו של הילד בבית המשפט, קבילים תוצרים אלו גם ללא הסכמה, וראו ע"פ 337/13 פלוני נ' מ.י. (2013). לא כך באשר להתרשמויות חוקרי הילדים באשר למהימנות, כמפורט שם, אך מכל מקום במקרה דנן לא קבעו החוקרים קביעות מהימנות;

הילד למד במסגרת חינוך דתית וחבש כפה שחורה בעת החקירה. "נקבים קטנים" או "קטנים" הם לשון נקיה להשתנה ולאבר המין. בדקה 43:45 בת/1 א הילד מצביע ישירות על אבר מינו ומכנה אותו "קטנים" (להלן);

כך גם לדברי הנאשם (ת/19ד);

ראיות אלו בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם הוגשו ללא התנגדות לקבילותן, ע' 78 לפרוטוקול;

אמרות אלו הוגשו בהסכמה, והכותבות העידו עליהן. אין מחלוקת שהכתוב משקף את דברי הנאשם;

[6]

התרשומת ת/22 הוגשה בהסכמה: העדה לסר ישראל נחקרה נגדית ביום 19.3.14 והחקירה הופסקה לצורך קבלת מסמכים נוספים. בהמשך לא התבקש זימונה החוזר של העדה (אף שעדות אחרות הושבו לדוכן לאחר קבלת מסמכים) והתרשומת ת/22 הוגשה כאמור בהסכמה, ביום 22.5.14;

מגזר הדין בת"פ 9305/98 הנ"ל (ת/15) עולה כי גם בעבר קשר הנאשם בין סטיותיו לבין פגיעות מיניות בילדות מצד בני משפחה;

ואזכיר הלכה: החקירה הנגדית הינה הכלי המרכזי בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מחקירתו הנגדית של עד בנקודה מהותית, חזקה שתשובות העד לא היו משרתות עניינו (בכפוף לחריגים אינם מתקיימים בענייננו) [ע"פ 38/61 יצחק נ' היו"מ, פ"ד טו, 514, 528; ע"א 260/82 סלומון נ' אמונה, פ"ד לח(4) 253, 258; ועוד].